

[Victor Larsen.]

Effektivitet, ønsker en Lov, som giver mere Myndighed, mere Magt til at tvinge Skatteyderne, de genstridige og de uvillige, dem, der opgiver for lidt, maa det i al Almindelighed hilses med Tilfredshed.

Selve det stærkt forøgede Skattetryk maa medføre forøgede Kontrolbestemmelser til Fremme af Ligelighed og Retfærdighed for at faa de virkelige Indkomster og Formuer frem. Men jeg tror ogsaa, der maa være Enighed om, at man ikke bør gaa videre, end Forholdene absolut gør det nødvendigt.

Jeg skal, bl. a. fordi Lovforslaget allerede nu er gennemgaaet af 2 tidligere Talere, afstaa fra en detailleret Gennemgang af det, men jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger i Forbindelse med enkelte af dets Paragraffer.

§§ 1 og 2 er jo i sig selv stærke og rigoristiske, men man maa bifalde den Betragtning, at der maa være Bestemmelser, som fremkalder Selvangivelser af saavel Indkomster som Formuer. Naar man har haft med disse Ting at gøre, er man nemlig klar over, at visse Skatteydere ganske givet har vadet rundt i det, og Ligningsmyndighederne har ikke haft Myndighed til — i hvert Fald er de meget ofte kommet for sent — at fremkalde en Opgivelse paa det rigtige Tidspunkt. Men jeg tror ogsaa, at de Regler, der her foreslaas, med Forhøjelsesprocenter paa 40—60 og 25—40 for Undladelse af Opgivelse af henholdsvis Formue og Indkomst nok skal faa Selvangivelserne frem.

For de gamle, de syge og de ubehjælpssomme Skatteydere — den sidste Kategori findes nemlig ogsaa —, for alle, hvor der er Grund til det, aabner § 4 en Mulighed for Dispensation, for, at Amtsskatteraadet kan vise Imødekommenhed. Og det er rigtigt saaledes. § 4 er den milde Paragraf i dette Lovforslag. I vor Iver efter Retfærdighed maa vi jo ikke glemme, at der findes virkelig en, maaske endda ret stor, Kategori af Skatteydere, som slet ikke har det saa forfærdelig let, naar Selvangivelsen skal skrives. Det behøver ikke at være og er i mange Tilfælde ikke Skattesnydere. Det kan maaske netop være de allernærmest lovlydige, der her er Tale om, men Bestemmelserne — angaaende Ligningen og alt, hvad der henhører herunder — er, det kender vi jo selv, efterhaanden saa udviklede, at vel næsten ingen af os mere tør hævde at være helt til Bunds i det altsammen. At der derfor er en Mængde Skatteydere, som ikke har Evne til at stille deres eget Regnskab rigtigt op, er ganske givet. Naar man har formet dette Lovfor-

slags §§ 1 og 2 saaledes, at man tvinger dem til at opgive, saa maa der ogsaa være en vis Hensyntagen netop over for denne Kategori af Medborgere. Jeg hilser med Tilfredshed, at det er Ligningsraadet, der til syvende og sidst har Myndigheden her, og jeg tror ogsaa, at man vil tage de rette Hensyn.

I Bestemmelserne i § 5 er der en Videreførelse af det, der hidtil har været gældende for Formueskattens Vedkommende, saaledes at det nu kommer til at gælde for Indkomstskatten. Det er i og for sig i Samklang med Forslagets § 2. Jeg ved ikke, om det ikke er for stiv en Bestemmelse, og jeg vil gerne have, at man i det Udvalg, jeg gaar ud fra bliver nedsat, faar en Redegørelse for, om det ikke altid har været for stiv en Bestemmelse, at man skulde efterbetale med det dobbelte Beløb. Større Elasticitet, mere Bevægelighed i Bestemmelserne alt efter Forseelsens Art og Omfang maatte være paa sin Plads.

I §§ 6 og 7 gives der de skattelignende Myndigheder Lejlighed til paa Stedet at gennemgaa det Regnskabsmateriale med Bilag, der paaberaabes som Grundlag for Selvangivelsen, og dette er jo en Ting, der kom frem første Gang herhjemme i Loven af 22. Juli 1945 om Formueopgørelse. Det blev i sin Tid stærkt kritiseret som en Krænkelser af Privatlivets Fred, og jeg mener ogsaa, at man kunde tage noget af det odieuse væk i denne Bestemmelse ved at gøre den til en Undtagelsesbestemmelse. Hvis der er Tale om genstridige Skatteydere, der er absolut uvillige til at give de fornødne Oplysninger, mener jeg, de skattelignende Myndigheder maa have Ret til, som det er foreslaaet her, paa Stedet at gennemgaa Regnskabsmaterialet, men det bør efter min Opfattelse være Undtagelsestilfælde. Det synes jeg man bør overveje. Bliver det en Regel, saa vil alligevel efterhaanden det hele svulme saa stærkt op, at Arbejdet vil blive fuldkommen uoverkommeligt og medføre Ansættelse af flere og flere Embedsmænd til at udføre disse Arbejder.

Jeg vil gerne sige med Hensyn til § 8, at jeg forstaar i og for sig meget vel, at de Pengeinstitutter og ligestillede, der her er Tale om, har været noget betænkelige ved den Ret, man her kræver, til at faa Oplysninger fra dem. Jeg lagde Mærke til, at den højtærede Finansminister mener at have sikret sig, at de paagældende Institutters Betænkelighed er formindsket, det sagde han ved Fremsettelsen; men der er i denne Paragraf Bestemmelser, som jeg kunde ønske man saa paa i Udvalget. Det samme kunde jeg ønske med Hensyn til Pligten for